

tall, una sola guspira del foc que, com pluje, ca i lla escampen.

I quin bellugadiç moiment i enrenou se produeix i com se discuteix, en acabat, l'importància dels focs, fent comparances am els d'anys passats.

I com encisen els còets-estrelles, am ses variats i enlluernadors colors.

I com fan, involuntariament, aclucar els ulls, els còets-llampet.

I com se reb am un prolongat ¡ah! d'admiració, l'apoteosis final dels focs, am son gran cuadro figurant el sant patró del poble, essent saludat am aplaudiments i am l'espetic aixordador de trons i xiulets de còets, que á grapats s'encenen i volen per l'aire.

I com la xerrameca fa d'aquell bloc de carn humane, un verdader laberinte, aont se sent clarament que s'anraone i no's comprén res de lo que's parle...

* * *

Més no tot-hom, en el poble, está de feste. Entre-mitj del bullici i l'alegríe, si alça una note triste, molt triste...

Les campanes del canipañar no toquen pas á feste avui.

Avui tenyeixen l'espai de planyivols cants...

I quine tristese done'l so d'aquelles campanes escampant son dol, lla d'enllá...

I quin contrast; i que diferent es son toc del d'ahir.

I quina barreja de efectes...

I que son tristes les penes entre-mitj de tantes alegries.

I com la esperaven, ells avans, la festa major, i com maleixen ara, la alegríe que'ls també hi cercaban i que'ls altres hi gosen i que la mort, esfereidora i feréstega, els hi ha arrabaçat.

* * *

Les campanes toquen, toquen á morts.

Toquen per la fille únique de dos vellets, morta en la flor de sa joventut.

I com era son goig i com els alegre am ses tendreses envers á ells i com ¡mai mes! podrán gosar, embabiecantse contemplanta, belle i xamose com era.

Avui tot en la casa es plor tenint que ser goig inefable.

I com la esperaven pares i fille la feste.

I quin vestit mes maco, i mes á la mode, i mes enflocat am costoses i voluptuoses puntes i llaços no estrenarie, pera lluirlo en la dança que tenie compromesa am el ballador que á ella mes li'n complavie, i'n la societat d'aont ell n'era soci i ella am tant d'écsit totes les festes hi ballabe.

I com se veie admire al entrar en la sala al compás del pas-doble de reglament.

I com ses pares hi gosaben, caientlos la babe, boi contemplant son gosar i ses il·lusions.

I com una malaltie, curte i traïdore, trencá en sec ses afalagadores esperanças, matant á sa preuade joie i destroçant al ensemps ses revellits cors.

I com els he sembla impossible que aixís siga.

I com la realitat s'els mostre freda, crudel, sens'ánime...

I com l'estrenará, ella, el vestit maco, pro no será á la dança, no; com l'estrenará pera pudrirlo allá, en el lloc quiet, aont eternament reposarán ses despulles, aont tot és igual...

* * *

Ja som á les acaballes de les festes. El bullici dels primeis moments ja no es tant viu; ja'l cansanci s'ensenyoreix dels cossos.

¡S'ha ballat, disfrutat i omplenat de sensacions, en tant al grau!

En les sales se senten les derrereres notes del últim vals, en quin, el jovent, hi aprofite l'últim gotim de pler.

A casa la morta, els pobres vells els hi regalime cara avall, la última llágrime, roenta i com tenyide am sanc.

¡Tenen els ulls secs de tant plorar!

* * *

El die s'aixeca. Les campanes tornen altre volte á daixar sentir son toc-a-morts, confortantse ses primeres notes, am les últimes de les orquestes.

Els aucells desperten i canten, saludant al nou dia.

Una llaugere brise fa remourer la fullaraca